

kunde forlange, at et Menneske skulde kunne leve deraf, det er naturligt. Derfor er Medicinpriserne ogsaa blevet forhøjet, og Minimalindtægten blevet forhøjet administrativt. Jeg ved ikke, om det er helt lovmedholdeligt, men jeg gør ingen Behøvelser derfor. Men jeg forstaar nok, at man ikke, efter at der nu er gaaet 3 Aar, kan blive ved med at sætte denne Indtægsgrænse over Lovens Grænse, og at man derfor har anset det for rigtigere at faa en ny Indtægsgrænse fastsat ved Lov. Vi kan naturligvis komme dertil, at den Minimalindtægt, vi nu fastsætter, senere hen bliver for høj, men saa er der ogsaa en Ventil i Loven, saa der kan foretages Forandring deri.

Forudsat, at Apotekerfonden bliver ved at bestaa, og ganske bortset fra, om Nedsættelsen skal finde Sted eller ikke, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om den Beregningsmaade, hvorefter Apotekerfondens Indtægter fastsættes for de enkelte Apoteker. Der har jo været Strid i Udvalget om denne Beregningsmaade. De tre Apotekere — ja, den ene var ikke Apoteker, da han blev Medlem af Udvalget, men han er blevet det senere, og om det skulde have øvet Indflydelse paa hans Syn paa Sagen, ved jeg ikke — holdt paa, at Beregningen skal foregaa efter Medicinalset efter Recept. Jeg vil ikke nægte, at det ser bestikkende ud, for det er lettere kontrolabelt at beregne Afgiften kun efter det Salg, som skal bogføres, men paa den anden Side synes jeg, at den Beregningsmaade kan afstedkomme uheldige Forhold ikke alene vedrørende Spørgsmaalet om Lønninger, men ogsaa med Hensyn til andre handlende, med hvem Apotekerne skal konkurrere. Jeg indrømmer, at de bliver stillet noget daarligere i Konkurrencen, naar de skal betale Afgift af de Kaffebonner, eller hvad det nu kan være, de sælger ved Siden af deres Medicin, men de kan ved Befolkningsforøgelse i det paagældende Distrikt efterhaanden komme højere op i Indtægt, saa de faar Fordel deraf. Jeg vil derfor foretrække, at Beregningen kommer til at foregaa efter Nettoudbyttet af det paagældende Apotek.

Indehaverne af reelle Apotekerprivilegier betaler jo ikke noget til Fonden. Der betales kun i Rekognition ved Ejerskifte 1000 Kr., og det er ikke noget svimlende Beløb, det afsætter i Apotekerfonden, det har i 1919—20 været 7 000 Kr., i 1920—21 14 000 Kr. og i 1921—22 5 000 Kr. Der er solgt lige saa mange Apoteker i de Aar, som der her er angivet Tusin-

der, men det er forsvindende, naar vi ved, at der er 82 reelle Apotekerprivilegier og kun godt 200 personelle. Jeg synes, det er urimeligt, da Indehaverne af de reelle Apotekerprivilegier, ikke mindst de gamle ude i Provinsen, har en saa betydelig Omsætning, at de ikke burde være fritaget for at bidrage til Apotekerfonden, naar vi skal bevare den.

Lovforslaget § 9 tilsigter en Ændring af Lovens § 36. Paragraffen handler om Tilskud til Medhjælpernes Forsørgelseskasse, og det hedder, at hvis der er en Forsørgelseskasse for Medhjælperne, skal den have det og det Tilskud. Dette Tilskud har i den nugældende Lov været fikseret til højst 15 000 Kr., men ad administrativ Vej er Beløbet paa Grund af Pengenes synkende Værdi blevet forhøjet til 20 000 Kr. Her foreslaas nu den Ændring, at man i Stedet for at lade Tilskuddet fra Apotekerne gaa ind i Apotekerfonden og have denne Fond som Mellemed ved Udbetaling af Tilskud til Farmaceutmedhjælperfonden lader Tilskuddet gaa direkte fra Apotekerne til Medhjælpernes Understøttelseskasse. Formen kan i og for sig være ligegyldig, synes jeg; det er maaske en Lettelse, naar man undgaar Apotekerfonden som Mellemed. Det foreslaas i Paragraffen, at der skal ydes et Tilskud af indtil 60 Kr. for hver Medhjælper i fuld Tjeneste. Hvad dette Udtryk „i fuld Tjeneste“ skal betyde, ved jeg ikke rigtigt, det er muligvis sat ind, for at Vikarer og lignende ikke skal kunne regnes med ved Fastsættelsen af Bidraget; men der skal altsaa ydes indtil dette Beløb, og Tilskuddets Størrelse retter sig vel ogsaa efter Forholdene. Efter den Beregning, der her foreligger, vil Medhjælperfonden faa cirka det dobbelte af, hvad den hidtil har faaet, nemlig lidt over 40 000 Kr., i Modsætning til nu højst 20 000. Det kan ogsaa gøres nødvendigt, for Medhjælperpensionen staar ikke paa langt nær paa Højde med Apotekerpensionen, naar Apotekerfonden skal udrede den, og det er jo forudsat, at denne Pension skal gaa betydeligt højere op i Fremtiden. Medhjælperpensionen har været saadant noget som 720 Kr. aarlig, og naar et Menneske er udslidt som Apotekermedhjælper, ved jeg for Resten ikke, hvad han skal tage sig til; han kan vist ikke udrette meget mere her i Livet, saa han maa i Regelen leve af de 720 Kr., og det er naturligvis for lidt.

Medhjælperspørgsmaalet hænger for øvrigt nøje sammen med Discipelspørgsmaalet. Discipelspørgsmaalet er for Apo-